

Poul Antonsen: Mens vi i en lang periode har levet under sådanne forhold, at en vækstrate i det danske samfund på 3½-4 pct., altså en stigning fra år til år i den samlede indkomst målt i faste kroner af denne størrelse, har været mulig, er vi i øjeblikket inde i en væsentligt langsommere vækstrate, ca. 2 pct. om året. Samtidig med at det forhold gør sig gældende, at de samlede indkomster kun stiger omkring 2 pct., står vi nu her og behandler et finanslovsforslag, hvor den reale stigning i forhold til indeværende år er ca. 8 pct., og selv om budgetoverslaget for de følgende år kunne tyde på, at stigningerne i disse år skal være knap så store som 8 pct., er der alligevel tale om en betydelig stigning, og vi ved vel også, at der er grund til at forvente, at inden vi når frem til disse år, vil der her i tinget være vedtaget nye love, som medfører, at tallet måske kommer op i samme størrelsesorden, som vi nu i dag diskuterer.

Vi vender os ikke principielt mod denne udvikling; jeg kan give fru Grethe Philip ret i betragtningerne om, at der er en lang række offentlige opgaver, som vi løser i fællesskab, og som stiller stadig større krav, og jeg vil da også gerne være med til at erkende, at mange af de opgaver, som vi står over for, er opgaver, der burde have været løst for flere år siden, at vi ikke i 40'erne og 50'erne har gjort tilstrækkelig meget for at løse disse opgaver, og nu er det, som om mange ting hober sig op. Men det er da også til at forstå, at denne kraftige stigning, som vi her står over for, må give anledning til, at en stor del af ordførernes taletid anvendes til at diskutere besparelsesmuligheder.

Må jeg om dette principielt sige, at det er jo i og for sig for primitivt, at det skal foregå på denne måde. Vi må erkende, at vi selvfølgelig må deltage i denne debat om besparelsesmuligheder og ligesom andre partier erklære os fordomsfri over for mulighederne for besparelser, men alligevel vil jeg tillade mig at kalde det for primitivt, at vort system alligevel er sådan, at det nu på dette sene tidspunkt er nødvendigt at stå og diskutere besparelser. Det, der er indeholdt i finanslovsforslaget, er jo i det store og hele udgifter i henhold til love, der er vedtaget i dette ting, og man burde, da man vedtog dem, have haft en oversigt.

Vi mangler i høj grad oversigt, vi mangler planlægning, og vi mangler prioritering.

Jeg kan derfor med det samme sige til investeringsudvalgets formand, som jeg gjorde det allerede ved mødet, hvor vi diskuterede spørgsmålet, at vi naturligvis giver principiel tilslutning til, at investeringsudvalgets mandat udvides, således at man dér i højere grad kan gå i gang med at diskutere den overordnede planlægning og derved få mulighed for en bedre diskussion af prioriteringen. Men vi mener ikke, at dette er tilstrækkeligt. Vi har også peget på, at det vil være nødvendigt, at man inden for regeringen i højere grad får samlet disse problemer, og har peget på, at man i regeringen burde samle både den økonomiske og fysiske planlægning inden for ét ministerium. Vi har ikke stillet krav om, at der nødvendigvis skal oprettes et nyt ministerium, men om, at disse ting som sagt samles inden for ét ministerium, således at man dér på embedsmandsplan og på regeringsplan har mulighed for at overse det. Når man så samtidig udvider mandatet for investeringsudvalget, vil der blive meget bedre grundlag for en frugtbar debat om, hvad man vil, og hvornår man vil gennemføre de forskellige opgaver, der skal løses.

Foruden min principielle indvending mod, at det skal foregå på denne primitive måde, at man nu skal begynde at trække noget tilbage, som er vedtaget, vil jeg yderligere specielt advare mod, hvad vi tidligere har oplevet. Jeg kan bl. a. huske, at man for 4-5 år siden pludselig skulle foretage besparelser, og at man satte ting, der var sat i gang, i stå, ofrede betydelige beløb på at skærme det, der var bygget, mod vejr og vind og andre ting, og da man så byggede færdig senere hen, blev det alt i alt væsentlig dyrere. Det kan være en særdeles farlig måde, en særdeles dyr måde at spare på, og derfor vil jeg som sagt meget anbefale, at man i stedet for får organer, der kan planlægge og prioritere.

Må jeg føje til, at hvis investeringsudvalget får dette udvidede mandat, vil man jo dermed have pålagt dette udvalg en meget stor byrde. Jeg skal ikke i den forbindelse diskutere, om man så skulle lægge vægt på at have en formand, som kunne koncentrere sig om dette problem, men i højere grad pege på, at det vel nok ville være